

הם עמדו על הגגות וצלפו לעבר הנערים כאילו עונת הציד

החייל שעמד שם, והקליע נכנס לרגלי מלפנים. החיילים בטנדר היו מאחורי.

„כתוצאה מהפגיעה נפלתי ארצה. היו לי כאבים חזקים, אך הייכתי. ידעתי שאני סובל למען המולדת שלי. גם בסאם אל-שכעה, ראש-עיריית שכם, צחק כאשר קטעו לו את שתי הרגליים.

„פיתאום ראיתי שני חיילים ניגשים אלי. אחד מהם אמר בגאווה לחברו: פגעתי בשלושה מהם! בדיוק באתו הרגע הוא ראה נער נוסף בורח מהמקום. הוא כיוון אליו את הרובה, אבל החבר שלו אמר: עזוב אותו, שלושה זה מספיק! אחר-כך הם תפסו אותי וזרקו אותי בגסות לתוך הטנדר, כאילו שהייתי כלב מת. כך הם עשו גם לנערים הפצועים האחרים. הם אמרו לנו בערבית: כלבים! כארבראים! היינו צריכים להרוג אתכם!“

„פיתאום שמעתי יריות. ראיית חייל עומד על הגג שממול ויורה. גם החיילים ש- בטנדר ירו. תוך כמה שניות נפגעו ארבעה או חמישה תלמידים מסביבי. גם אני נפ- געתי. קיבלתי כדור ברגל ימין, וברגל שמאל נכנס לי רסיס. אני חושב שהיריות שפגעו בי באו מהגג, כי אני רצתי לכיוון

זרק אבן על הטנדר. האבן לא פגעה והתי- גלגלה על הכביש. הטנדר עצר, וכל התל- מידים ברחו במהירות מהמקום. לא הבנתי מה קורה, אבל ברחתי גם אני. לפני שנה ראיתי חיילים תופסים אדם שלא עשה דבר, ומכים אותו בקמתי-הרובה בפנים. לכן ברחתי.

ה יודים בישראל יוצאים בבוקר מהבית, והם בטוחים שיגיעו לבית הספר. אבל אצלנו המצב שונה. ילדינו לעולם אינם יודעים אם יגיעו לבית-הספר או לבית-החולים!“

דברים ברוח זאת ניתן היה לשמוע ב- רחובות הערים בגדה-המערבית. הם מביעים את המרירות שהצטברה בעיקבות אירועי השבוע, שבמהלכם נפצעו 11 סטודנטים ותלמידים-תיכון ברמאללה ובבית-לחם.

גירסת המימשל-הצבאי היתה שהתלמידים רגמו מכוניות צבאיות באבנים, הקימו מחי- סמים בכבישים ו- „סיכנו את חייהם“ של חיילי צה-ל. לפי גירסה זו פעלו החיילים בהתאם לתוראות פתיחה-באש, המבוססות על הכללים הבאים: פותחים באש רק כאשר נשקפת סכנה לחייהם של החיילים, ולשם הגנה עצמית. בכל מיקרה יש חובה להזהיר קודם לכן, לירות באוויר ורק אחר-כך לכוון את הירי לעבר הרגליים.

אולם מעדויותיהם של התלמידים הפוצר- עם עולה גירסה שונה לחלוטין. „זאת לא היתה הגנה עצמית. זה היה ציד-אדם!“ טען מוחמד מוסא אבן-אעין, בן ה-19 מרמאללה, המאושפז עתה בבית-החולים בעיר. „הם צלפו עלינו מהגגות, כאילו שהיינו חיות-בר במסע-ציד. איך אפשר לטעון שסיכנו את חייהם? הרי הם עמדו על הגגות במרחק עשרות מטרים מאיתנו!“

כמו

כלב מת

מ וחמד מוסא סיים את לימודיו בבית- ספר התיכון ברמאללה, והוא עובד עתה כמודד תוך כדי למידת המיקצוע. ביום השלישי בשבוע שעבר הוא יצא כהרגלו בשעה 7 מבתו. „כשהגעתי למרכז העיר, ראיתי כמה עשרות תלמידים ותלמידות הולכים ברחוב“ סיפר. „פיתאום הגיע לי מקום טנדר פגו צבאי. אחד התלמידים

„הם

ירו מייד!“

ב בית-החולים אל-מוקאסד בירושלים המיזרחית שוכבת פצועה אחרת. האניה ברמקי, בת ה-14 מרמאללה. האניה היא בתו של מ"מ נשיא אוניברסיטת בירזית, הד"ר ג'וני ברמקי.

„הלכתי ביום השלישי כרגיל לביתי הספר,“ סיפרה האניה, הלומדת שנה רא-י שונה בבית-ספר תיכון ברמאללה. „באותו יום היתה בבית-הספר הפגנה, והלימודים הושבתו.“

„אחרי שהפגנה הסתיימה, בשעה 8.30 בערך, חזרו כל התלמידים הביתה.“

„הלכתי עם קבוצה של 40 עד 50 תל- מידים באתו הכיוון. כשהגענו לכיכר- מנרה, במרכז העיר, התחילו פיתאום חיילים לירות עלינו מהגגות מסביב. ברחנו לכל הכיוונים, אבל באו שני גיפים של הצבא שרדפו אחרינו. גם הם ירו עלינו. כמה מהתלמידים נפגעו. אני קיבלתי כדור ברגל שמאל.“

„נפלתי ארצה, אבל הכדורים המשיכו לשרוק מסביבי. זחלתי על הארץ, כדי למצוא מחסה. פיתאום באו חיילים וכיוונו אלי את הנשק שלהם. אחד מהם בעט ברגל

בכף הרגל נפגעה חנו עבד-אל-ואהד בת ה-16 מרמאללה, הלומדת שנה שנייה בבית-ספר תיכון. בתמונה נראה אח מבית-החולים ברמאללה, המחליף את התחבושות בכף הרגל הפצועה, שבה נראה בירור חזר גדול.

כדור בבטן קיבל ויקטור רישמאויי בן ה-19 מבית-צחור, הלומד אנגלית באוניברסיטת בית-לחם. הוא סיפר כי החיילים ירו בו בשעה שעמד בחצר האוניברסיטה ולא עשה דבר. הקליע חדר למרכז הבטן ויצא מצידה.

בשתי היריכיים נפגע מוחמד מוסא אבן-אעין בן ה-19 מרמאללה, המראה בתמונה את אות-הניצחון וי. הוא סיפר כי שמע כיצד אחד החיילים מתפאר בכך שפגע בשלושה תלמידים ופצעו אותם.